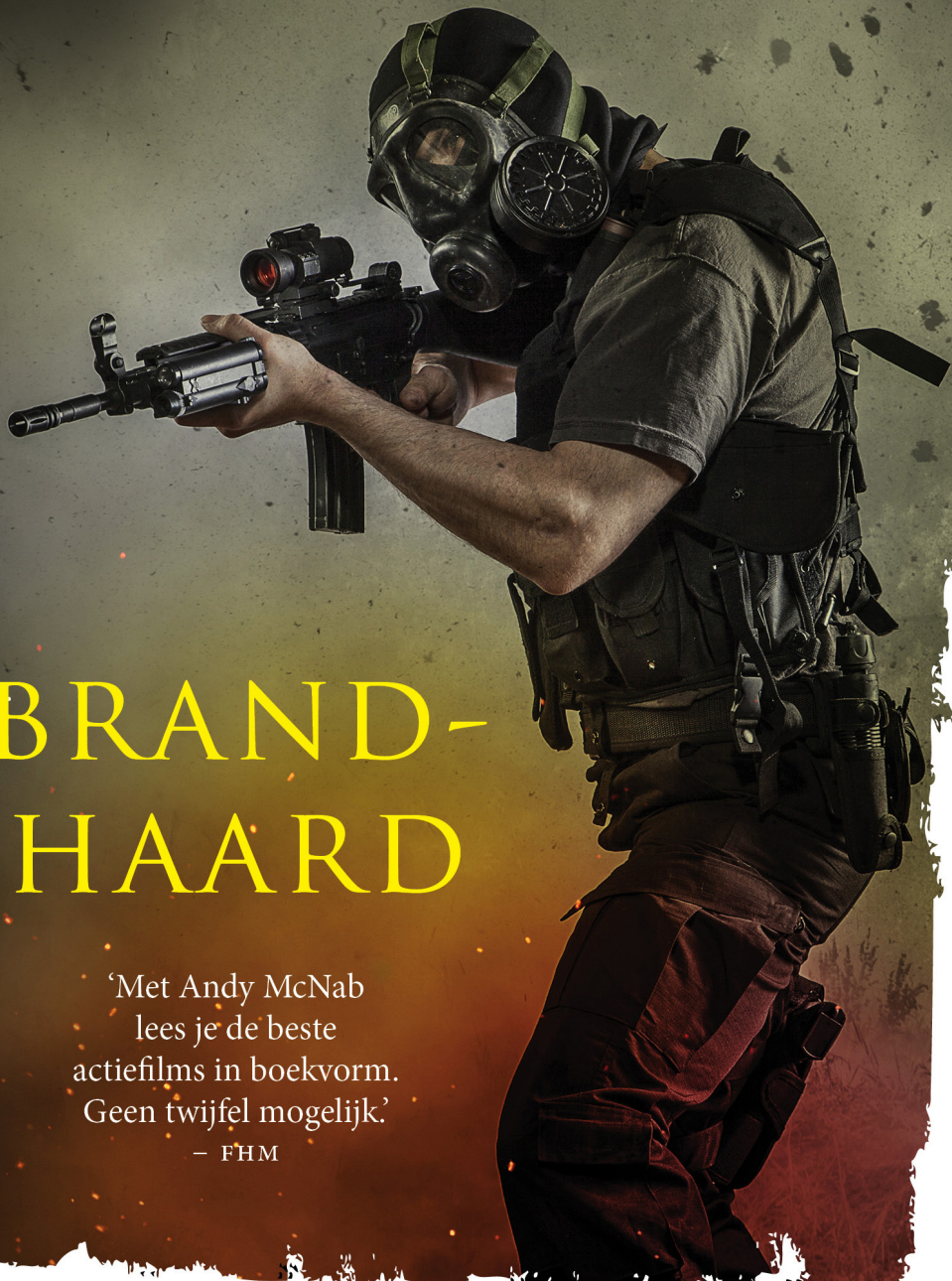

ANDY MCNAB

EEN TOM BUCKINGHAM-
THRILLER

BRAND- HAARD

‘Met Andy McNab
lees je de beste
actiefilms in boekvorm.
Geen twijfel mogelijk.’

– FHM

Over het boek

Wanneer sergeant Tom Buckingham van de SAS in Afghanistan een verrader uitschakelt, komt hij in de problemen. In plaats van te worden geprezen, krijgt hij de schuld voor het incident in de schoenen geschoven en moet hij het regiment verlaten.

Verbitterd en gedesillusioneerd keert hij terug naar huis, waar hij wordt ingehuurd door de charismatische miljonair Vernon Rolt. Rolt heeft geld en macht, politieke ambities en een niet bij iedereen even populaire agenda. En met rellen in de straten van Groot-Brittannië, de regering in totale verwarring en een staatsbezoek van de Amerikaanse president voor de deur, is het het perfecte moment om een machtsgreep te doen.

Over de auteur

Bestsellerauteur Andy McNab, bekend van de thrillerreeks rondom actieheld Nick Stone, is het pseudoniem van een voormalig Brits Special Air Service-soldaat. Hij werd wereldberoemd toen hij na de Eerste Golfoorlog in 1993 zijn verslag publiceerde van de mislukte SAS-missie Brave Two Zero.

Van dezelfde auteur

Onbreekbare eenheid
De Afghanistan-missie
Oorlogswond
Nul uur
De sluipschutter
De huurling
Crisis Four
Epicentrum
Alarmfase rood
Het talibanoffensief
Doodse stilte

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Andy McNab

Brandhaard

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Fortress

Copyright © Andy McNab 2014

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© CollaborationJS / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0504 9

NUR 332

Met dank aan Luitenant-Kolonel (KL) Rob van Putten.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Walthamstow, Oost-Londen, 28 juni

De handen van het doelwit zweefden naast zijn hoofd en trilden zo erg dat het leek alsof ze eraf zouden vallen. Callums wijsvinger kromde zich om de trekker van zijn Heckler & Koch MP5SF-machinepistool en hij keek met zijn rechteroog door het nachtvizier naar het vertrokken gezicht met de wijd open ogen van zijn doelwit. De man, IC6 – Midden-Oosten, begin dertig, 1,82m, goed gebouwd – stond in de open passagiersdeur van de Transit, verlicht door de gloed van de halogeenlampen van een van hun gepantserde BMW 5's.

‘Naam?’

De enige reactie was het hoge gehinnik van de man, die ofwel een doodsbanige buspassagier was of iemand die van plan was een zelfmoordaanslag te plegen.

‘Naam, nu!’

‘Nog steeds geen radiocontact!’ schreeuwde Vic vanuit de auto, met de microfoon van zijn headset naar beneden en zijn mobiele telefoon tegen zijn oor gedrukt. Maar op dat moment maakte dat niet uit. Zelfs als het radiocontact niet was verbroken, kon de dienstdoende agent van Specialist Crime and Operations Specialist Firearms Command 19 (sco19: de met vuurwapens bewapende eenheid van de Londense politie) in de controlekamer van Scotland Yard niet zien wat zij zagen. Binnenkort zou er een camera op hun helm zitten, maar nu nog niet. Nu waren ze dus nog op zichzelf aangewezen en was de keus aan hen: doden of niet doden. Callum had de leiding, het was zijn beslissing, hij was de verantwoordelijke als ze de zaak verklootten.

‘Geen chauffeur,’ hijgde Cook. Hij was weggespurt toen de chauffeur ervandoor was gegaan, maar had de achtervolging opgegeven.

Het was al twee uur geweest, maar toch vertoonde deze nacht na de heetste dag van het jaar nog geen tekenen van afkoeling. Een korte, fel-

le regenbui had het wegdek bedekt met een kleverig glimmend laagje vocht dat nu verdampte en een hoge luchtvochtigheid veroorzaakte. Vic was al drijfnat en zelfs Callum voelde het, ook al had hij, een paar levens geleden, in het gloeiendhete Sierra Leone gediend en, zelfs nog langer geleden, een paar smoorhete zomers met zijn oma in Jamaica doorgebracht.

In gedachten doorliep hij de standaard procedure:

doelwit snel neerleggen. Richt op het hoofd om te voorkomen dat op de borst of het middel bevestigde explosieven tot ontploffing komen, oké. Confrontatie aangaan in afgelegen locatie om levens van het personeel of het publiek niet in gevaar te brengen, oké. Schiet eventueel meerdere keren op de hersenstam om het risico van ontploffing tot een minimum te beperken... *Hersenstam? Wie schreef deze shit? Dit was geen invasieve chirurgie.*

De mond van de man bewoog. ‘Suleiman.’

Eindelijk, een naam.

‘Suleiman wat?’

‘Suleiman, meneer?’

Heel grappig.

‘De rest van je naam.’

‘Nazul. Suleiman Nazul.’

Callum hoorde Vics vingers over het toetsenbord van de laptop vliegen, daarna een irritante pauze.

‘Negatief. Geen info.’

Het zweet dat langs Suleimans gezicht droop, trok in het T-shirt onder zijn gevoerde vest. Wie draagt er verdomme een gevoerd vest op een nacht als deze? *Wat zit erin? Eendendons of plastisch explosief materiaal, zoals semtex?* Een van zijn trillende handen ging naar zijn drijfnatte gezicht.

‘Handen omhoog! Omhóóg!’

Er was geen waarschuwing geweest, geen aanloop, geen plan. *Nieuwe informatie van een betrouwbare bron*, had de controlekamer gezegd. *Opschieten*. De Transit, wit, 02-kenteken; inhoud bleek onder andere te bestaan uit injectienaalden, latex handschoenen, klemmen, boortjes, spuitbussen en een grote hoeveelheid waterstofperoxide. Iemand die een kapsalon wil inrichten? Ja hoor. En een .380-startpistool, omgebouwd voor het afschieten van vijf kogels. De passagier, waarschijnlijk een Britse jihadistrijder die recent uit Syrië was teruggekeerd, *nom de*

guerre: Abu Salayman de Britaini; officiële naam onbekend. Was dit hem?

Callum knikte naar Wren naast zich.

Wren liep naar de achterkant van het busje, probeerde het portier, trok hem iets open, daarna verder, vervolgens beide deuren. ‘Negatief.’

Verkeerde busje?

Verkeerde man?

Callum nam een andere houding aan en hief zijn hoofd iets boven het vizier zodat hij de man recht in de ogen kon kijken. Hij kwam net terug van zijn jaarlijkse bijscholing in Gravesend waar ze hem hadden volgepropt met de nieuwste instructies, essentieel als hij zijn wapenvergunning wilde behouden. ‘Oké, Suleiman, luister goed. Als ik het zeg, moet je je handen zo hoog mogelijk houden en je op je knieën laten zakken. Daarna laat je je armen, nog steeds gestrekt, naar de grond zakken en ga je op je buik liggen. Begrepen?’

De man knikte heftig; misschien was zijn leven toch nog niet voorbij. ‘Oké: één, twee, drie...’

Bij *drie* gebeurden er twee dingen. Callum hoorde het gesuis van een kogel die razendsnel langs hem heen vloog, gevolgd door de klap van de inslag. Suleiman tolde rond alsof iemand zijn touwtjes had doorsneden en viel – als vloeistof – op de grond in een wolk roze nevel. ‘Verdomme!?’

Callum draaide zich vliegensvlug om, zocht dekking achter de auto en scande het gebouw achter zich. Minder dan een halve seconde tussen de knal en de klap betekent een schietpositie minder dan honderdvijftig meter van het doelwit. Een langwerpige rij flats, donker, verlaten, op de nominatie voor sloop.

Binnen een paar seconden was Vic bij Suleiman met de spoedkit, rolde hem op zijn rug en nam zijn hoofd in zijn handen, de helft die nog intact was. Hij keek op naar Callum: niets meer aan te doen.

2

Camp Bastion, provincie Helmand, Afghanistan

‘Ik heb een besluit genomen.’ Dave Whitehead deed zijn uitrusting af en liet alles op zijn veldbed vallen: M4-aanvalsgeweer, riem met extra patronen, Sig 9mm pistool, Kevlar helm, Gen3-nachtkijker, satelliet-telefoon, met zweet doorweekte camouflagekleding, vest, sokken en laarzen. Laag voor laag, tot alleen de soldaat in een boxersshort nog over was.

‘Wat heb je besloten?’ Tom Buckingham luisterde maar met een half oor. Hij liep met zijn laptop door hun barak op zoek naar het altijd onvindbare wifi-signaal. De rij Portakabin-wooncontainers werd de hele week al geplaagd door storingen. Hij keek naar de tijd: 23.30 uur – halfzeven in Hereford. Tien minuten tot hij met Delphine zou skypen. Hij moest er klaar voor zijn en alleen.

‘Ik bedacht het me opeens, toen we daar vandaag waren.’

Het scherm van de laptop kwam plotseling tot leven. De homepage van BBC News: WOEDE OM MOORDEN OORZAAK OPSTOOTJES IN HELE LAND. NEGEN DODEN, HONDERDEN GEWONDEN. Tom legde de laptop op de plank onder het raam, keek naar het aantal streepjes, klikte Skype op stand-by en probeerde het nieuws van thuis te lezen.

‘Hé, luister even!’

Er was iets in Daves stem wat hem duidelijk maakte dat hij maar beter kon luisteren. Hij keek op van het scherm.

‘Ik meen het! Als dit voorbij is, is het tijd om ermee te kappen.’

Het was het begin van hun tweede verzengende maand in Bastion. Ze hadden de opdracht de Afghan National Army (ANA, de Afgaanse landmacht) te ondersteunen bij de ontvoering van een leider van de taliban zodra hij uit zijn schuilplaats kwam en van de Tribale Gebieden naar Helmand liep voor een *shura*, een tribale bijeenkomst. Ze wilden hem levend te pakken krijgen en konden hem dus niet met een bewa-

pende Unmanned Aerial Vehicle (UAV) uitschakelen. Maar omdat de shura steeds weer werd uitgesteld, wachtten ze, oefenden en wachtten nog een tijdje. Vandaag had dé dag moeten zijn. De Dag. Maar toen ze het *safehouse* waar die vent zou zitten aanvielen, bleek dat verlaten.

Tom, die zich al had uitgetrokken tot zijn onderhemd, keek in de spiegel.

Dave, achter hem, gebaarde dat hij moest opletten. ‘Weet je, ermee kappen nu het nog goed gaat.’ Hij had Tom een paar dagen geleden verteld dat hij eruit wilde stappen, een nieuw leven wilde beginnen, zich wilde aanmelden voor het soldaat-wordt-leraar-programma. Tom had gedacht dat het een bevestiging was. Hij wees naar de laptop, had zijn gedachten er niet bij. ‘Kan dit wachten? Ik sta min of meer standby.’

Dave negeerde hem, maakte een blikje energydrank open en nam een slok. ‘Ik kan immers heel goed met kinderen omgaan, ja toch?’

Vorige week nog, tijdens een uitstapje met het ANA had Dave een heldendaad verricht toen hij een jochie van acht uit de puinhoop die zijn thuis was geweest had gehaald en hem in de armen van zijn wanhopige ouders had geduwd. Toen ze het gezin later gingen opzoeken, had Dave een basketbal meegenomen, die hij had afgetroffeld van dezelfde US Marines die nu het grootste deel uitmaakten van de troepen in Helmand. Ook had hij een provisorische basket voor het kind gemaakt en hem laten zien hoe hij moest scoren. Een paar minuten later was hij omringd door tien andere gretige spelers.

‘Ja, een geweldig idee. Maar kun je nu je kop even houden terwijl ik met Mademoiselle praat?’

Dave dronk zijn blikje leeg, smet het uiterst accuraat in de afvalbak en ging op zijn rug liggen terwijl hij de druppels van zijn blonde stoppelbaard veegde.

De Special Air Service (SAS) had hen bij elkaar gezet, maar ze leken niet op elkaar. Tom, van goede komaf, had foto’s gezien van Dave als kind: een mager, sjofel kereltje met dunne beentjes, korsten op zijn ellebogen en grote flaporen. Toen hij vier was, was hij weggehaald bij zijn aan drugs verslaafde moeder en daarna had hij elke vernedering ondergaan die het zorgsysteem op hem kon botvieren. Hij had al een hele rij tehuizen en pleegouders afgewerkt, die hem niet klein hadden kunnen krijgen, toen het leger hem een uitweg had geboden. Daar was hij opgebloeid en had hij zichzelf veranderd in de vechtmachine die nu

met gespreide ledematen op zijn veldbed lag en aan zijn balzak krabde.

‘Ik bedoel, kijk jou eens, je speelt soldaatje terwijl moeder de vrouw tevergeefs op je wacht. Wanneer stel je eindelijk eens orde op zaken?’ Dave had een theorie waar hij gek op was en die hij heel graag verkondigde: dat je één ding tegelijk moest doen. En hij had Tom op zijn kop gezeten omdat deze zichzelf met een verloofde had opgezadeld.

‘Weet je,’ zei Tom. ‘Rot alsjeblieft op naar de sportzaal.’

‘Ik heb een besluit genomen. Probeer me niet om te praten.’

‘Er is een nieuwe van de Amerikaanse luchtmacht, de USAF. Daar hebben ze een heleboel geweldige apparaten, een chest press, een pectoral fly, gyroscopische halters. Eén uur training en je slaapt als een baby. En dan word je met een heerlijk helder hoofd wakker.’

‘Mijn hoofd is helder!’

‘Tuurlijk, dat weet ik toch. Hun sportclub heeft een eigen Genny, daarop lijkt je en ben je cool. Nu wegwezen!’

‘Je klinkt als een advertentie voor deodorant.’

‘Ik kom straks, oké?’

Dave stond op en liep naar de deur.

‘Waar is je wapen?’

Dave klopte op zijn holster. ‘Ik ga naar de sportzaal, man. Niet op patrouille. Hé...’

Tom wachtte even, met zijn vingers op het toetsenbord.

‘Je bent een geluksvogel, weet je dat wel?’ Daarna klapte de deur dicht en was hij weg.

Tom keek naar de laptop, hij had niet veel zin in het komende gesprek. Hij vond Skype het ergste van twee werelden.

Hij had het altijd fijn gevonden om brieven te schrijven. Op kostschool hadden ze hem daar elke zondag na de kerkdienst toe gedwongen. Dan somde hij de schoolresultaten van die week op – dat deel nam nooit veel tijd in beslag – en daarna zijn vele zeges op het sportveld. *Lieve mama, ik heb bij rugby twee try's gemaakt en ben naar het hoofd gestuurd omdat ik met Robbo vocht, maar het was gewoon een spelletje. Niets gebroken, dus je hoeft het niet aan papa te vertellen. De gembercake is helemaal op. Stuur de volgende keer alsjeblieft een grotere als dat kan.* *Liefs van Tom.* Daar was hij mee doorgestaan nadat hij in het leger was gegaan, doof voor de spottende opmerkingen van zijn maten. Maar het was gemakkelijker dan telefoneren, omdat hij dan niet hoorde of ze verdriet had.

Hij klikte weer op BBC News, scrolde door de foto's van een brandende winkelstraat, een politieman te paard met een bebloed gezicht en zonder helm. Zelfs de ANA had ervan gehoord, de tolk had tijdens het ontbijt een wenkbrauw opgetrokken, alsof hij wilde zeggen: *nu weten jullie ook eens hoe dat voelt.*

Delphine zou hier iets over te zeggen hebben.

Tom keek naar zijn spiegelbeeld in het raam. Honderd meter verderop zag hij een klein lichtvlekje. Het flikkerde een keer, toen nog twee keer. Misschien een aansteker. Misschien zou een sigaret helpen. Nadat hij heel lang niet had gerookt was hij weer begonnen en had hij Delphine vervolgens beloofd dat hij zou stoppen. Dat had hij ongeveer drie dagen volgehouden. Een paar Osprey's dreunden over hem heen, met de landingslichten uit om geen vijandelijk vuur uit te lokken, maar ze waren toch duidelijk te zien door al het licht dat van de basis kwam. De basis was enorm, zo groot als Reading en het luchtverkeer was drukker dan op Gatwick. Hier waren Britten, Amerikanen, Denen en het steeds zelfstandiger wordende Afghaanse leger gestationeerd. Het ANA was nu de baas en voor de Coalitie was het einde in zicht, ook al voelde dat niet zo.

De airco hield er hakkellend mee op en binnen een paar seconden werd het onaangenaam heet in het vertrek. *Geweldig. Verdomde prettig.*

De laptop kwam tot leven. Delphine was er.

'Hallo, liefje.' Hij was meteen vrolijk toen hij haar zag.

'*Bonsoir, mon chéri.*' Ze gaf hem een kushandje.

Hij gaf haar een kushandje terug. Waarom dacht hij hierdoor aan bezoek aan een gevangene?

'Je bent weer verbrand.'

'Moeilijk te voorkomen, het is vijfenveertig graden.'

Geen van beiden was hier goed in.

'Hoe was je dag?'

'Ach, je weet wel. Zoals altijd.'

Haar Engels werd steeds beter, maar hij zag duidelijk dat er iets mis was. Ze leek moe en afgetobd en, hoewel ze waarschijnlijk haar gezicht had opgepept voor het gesprek, kon hij wel zien dat haar ogen rood waren van het huilen.

'Gaat het wel?'

'Tom, het is niet goed hier. Het bevalt me niets, wat er gebeurt... al deze problemen, ik voel me niet veilig.'

‘Het zijn gewoon mensen die zich afreageren, hier gebruik van maken.’ Hij voelde meteen hoe nietszeggend zijn woorden waren. ‘Dat gebeurt echt niet waar jij zit, geloof me.’

Ze haalde haar schouders op en slaakte een minachtende zucht. ‘Dat zeg je wel, maar de mensen hier in de bar, zij zeggen vreselijke dingen over wat er met die demonstranten zou moeten gebeuren. Het is allemaal zo afschuwelijk.’

Delphine had gelijk. Het was afschuwelijk, maar de kans dat haar in de Green Dragon in Hereford iets overkwam was minder dan nul. Daar zouden de jongens van de Lines, het kamp van de SAS, wel voor zorgen. Hij had tegen een paar van hen gezegd dat ze op haar moesten passen.

‘Geloof me, het wordt wel weer rustig. Dit soort dingen gebeuren altijd, het zou ook in Parijs, Lyon of Marseille kunnen gebeuren.’ Nu hoorde hij het ongeduld in zijn stem. Maatschappelijke onrust, etnische spanningen, tribale conflicten, noem maar op, hij had het meegemaakt; in Benghazi, Beiroet, Kinshasa, Kirkuk. In West-Europa weten we niet dat we gek zijn, wilde hij zeggen, maar dat was het laatste wat ze wilde horen.

‘Waarom verlengen ze je verblijf daar steeds weer? Zeg dat je naar huis wilt.’

Opeens realiseerde hij zich dat ze in twee totaal verschillende werelden leefden, wat het betekende om een soldaat te zijn met een verloofde, laat staan met een echtgenote, als het ooit zover zou komen. Had hij haar misleid? Ze kende een paar echtgenotes in Hereford en moest de klachten dus wel hebben gehoord. Dit was zijn eerste lange uitzending sinds ze een relatie hadden. Het was allemaal heel snel gegaan; hij had binnen achtenveertig uur moeten vertrekken. Maar zo zou het zijn, dat moest ze zich realiseren. ‘Zo gaat dat niet, liefje. Zij delen de bevelen uit. Ik doe wat me gezegd wordt.’

Haar gezicht verdween even van het scherm. Toen ze terug was, depte ze haar ogen met een zakdoek. ‘Ik denk steeds aan hoe anders het had kunnen zijn.’

Hij hoefde haar niet te vragen wat ze daarmee bedoelde. Eerst was er dat Eurostar-gedoe. Ze was heel moedig geweest, ze had zich verzet tegen de ontvoerders en ze had hem geholpen hen te verslaan. Daardoor had hij ontzettend veel respect voor haar gekregen. Maar ze had er last van gekregen, met flashbacks, nachtmerries en een begrijpelijke angst

voor tunnels. En daarna het verlies van de baby, hun baby. De verschillende manieren waarop ze met het verdriet omgingen, had een kloof tussen hen veroorzaakt. Hij had veel ervaring met verlies, hij zou er een boek over kunnen schrijven, maar daar had zij niets aan.

‘Luister, we hebben ons hele leven nog voor ons. We kunnen het weer proberen.’

Het klonk zwak en clichématig, maar wat kon hij anders zeggen? Hoe kon hij haar troosten, haar geruststellen vanuit een woestijnfort meer dan vijfenveertighonderd kilometer bij haar vandaan? De zwangerschap was een ongelukje geweest, hij was absoluut niet van plan geweest vader te worden. Maar hij had haar de hele tijd gesteund, hij had zich zelfs als een goede vader beschouwd, nadat hij aan de gedachte gewend was geraakt. Maar het had niet zo mogen zijn.

Hij had vaker met de dood te maken gehad dan hem lief was: hij had vrienden zien sterven, aan flarden gescheurd, opgeblazen, zo kapot dat er niets was om te begraven. Maar je eigen kind tijdens de geboorte zien sterven en de moeder die zo wanhopig en verdrietig was dat ze je niet eens kon aankijken? Daar bestond geen training voor.

‘Luister...’ begon hij. Het scherm flakkerde, maar hij ploeterde door. ‘Waarom ga je niet een tijdje naar huis, even ertussenuit? Zodat je alles weer in...’ Hij had ‘perspectief ziet’ willen zeggen, maar dat zou hebben geklonken alsof hij haar irrationeel vond. ‘Zorg dat je echt uitrust. Schone Franse lucht. Je moeders eten. *Cassoulet* en *tarte Tatin*. Hmm, *fantastique*.’

Deze keer moest ze glimlachen. Hij had maar één keer bij hen geloogd en had veel te veel gegeten. Haar vaders blik had duidelijk gemaakt dat hij zich zorgen maakte over het feit dat een man met zo weinig zelfbeheersing met munitie mocht omgaan.

‘De kroeg kan wel een vervangster vinden, dat weet ik zeker en...’

‘Klopt. Moira heeft al iemand gevonden.’

‘Het is dus al geregeld?’ Hij probeerde zijn verbijstering niet te laten blijken. ‘Goed! Dat is... goed. Je moet er even tussenuit.’

Toen was de verbinding verbroken. Haar verdrietige, perfecte gezicht was in pixels gehakt, daarna in losse gekleurde hokjes die bevroren en weggleden, als een surrealistische, gedigitaliseerde versie van Jenga.

‘Verdomme!’

Hij pakte zijn pistool en ging Dave achterna, de smoorhete nacht in.

3

De omgeving van Camp Bastion

Ze drukten zichzelf plat tegen de grond. Ze kropen, hoofd tegen voeten als een rij mieren, in het donker naar voren, uit het met een aarden wal omgeven dorp naar het papaverveld. Ze waren met z'n twaalfen plus de Leider. Ze kropen op hun ellebogen, vier van hen waren nog tieners. Isamuddins gezicht was nog helemaal glad, er was zelfs nog geen begin van een snor. Allemaal hoopten ze dat hen een beter leven wachtte.

Twaalf maanden lang hadden ze elke dag stiekem getraind, achter muren en onder geïmproviseerde luifels. Ze hadden aan hun kracht gewerkt, de apparatuur in en uit elkaar gehaald, de plattegrond van de basis van de ongelovigen – zo groot als een stad – uit het hoofd geleerd aan de hand van een kaart die op de muur was gekrast van de kamer waarin ze hadden gewoond. Terwijl hij zichzelf naar voren trok keek Isamuddin achterom naar zijn broer. Maar Aynaddin keek niet naar hem, hij had zijn ogen stijf dicht; kleine lichtvlekjes verraadden dat hij tranen in zijn ogen had. Alleen zijn lippen bewogen in een stil gebed. Isa probeerde hem in gedachten een boodschap te sturen: *Maak je geen zorgen, broertje. Jij en ik zullen al gauw worden vereerd.* Maar het enige wat Ayna hoorde, waren de verzen die hij steeds weer herhaalde om al zijn andere gedachten te overstemmen, gedachten van twijfel en verlamme angst.

Isa keek voor zich uit in de donkere, sterrenloze nacht, een weidse duisternis die hun uiteindelijke bestemming verborg. Zijn hart klopte sneller toen hij dacht aan wat hen te wachten stond nadat ze hun plicht hadden gedaan. De papaver vormde hun laatste dekking. Zodra ze het papaverveld achter zich hadden gelaten, bevonden ze zich in de open vlakke, met slechts een halve kilometer kale aarde voor de versterkte omheining. De oranje gloed van de schijnwerpers achter het groen was al zichtbaar. Hij hoorde een scherp sissend geluid een paar meter voor

de Leider, onzichtbaar in de duisternis, wiens ogen in het donker leken te gloeien. Isa boog zijn hoofd zodat zijn neus over de grond schraapte zoals hem was opgedragen, en kroop door naar het papaverveld, waar ze gebukt naar het doelwit zouden rennen, onzichtbaar door de lange stengels.

De basis stond hier nu een kleine vier jaar en was verbazingwekkend snel gebouwd. Het was een versterkte stad van beton, metaal en prikkeldraad op een voorheen kale vlakte. Er woonden zoveel duizenden mensen achter de muren dat het afvalwater de woestijn leven had geschonken en er papavervelden waren ontstaan. Een tijd geleden hadden de indringers de oogst vernietigd en hun extra inkomensbron uitgewist. Maar het enige wat ze daarmee hadden bereikt, was dat ze de bevolking tegen zich innamen.

‘Ze zien er sterk uit met al hun machines en raketten, maar jullie zullen zien dat ze zwak zijn,’ had de Leider uitgelegd. ‘Ze zijn te zeker van zichzelf geworden en daardoor zijn ze lui. En op hun nutteloze dieet van junkfood zijn ze dik en traag geworden, terwijl wij snel en geduldig zijn. Daardoor zullen wij winnen.’ De Leider had veel verklaringen voor het feit dat ze zouden winnen. De laatste reden, had hij gezegd, was: ‘Zij geven hun leven niet zoals jullie hebben verkozen te doen. En om die reden zullen wij winnen.’

Isa kon zich niet herinneren dat hij iets had verkozen. Hij herinnerde zich dat de Leider op een avond op een grijze merrie was gearriveerd en zijn vader had verteld dat de jongens uit het dorp waren uitverkoren om de Almachtige te dienen en dat hij zijn grote geluk moest vieren. Toen zijn vader stokstijf was blijven staan, verbijsterd, had de Leider hem met de kolf van een geweer in zijn gezicht gemept en hem tegen de grond geslagen. Voordat hij kon opstaan, had de Leider de loop van het wapen, een AK-47-aanvalsgeweer, in zijn mond geduwd. Alleen mama’s dramatische vertoon van dankbaarheid had voorkomen dat hij de trekker overhaalde.

Een paar centimeter voor zijn gezicht kon Isa net de hakken zien van zijn neef Khanay; de harde eeltranden die door het jarenlang blootsvoets lopen waren ontstaan, de wijde broekspijpen van het veel te grote uniform van de ANA flapperden om zijn enkels. Op zijn rug zag hij de donkere omtrek van zijn rugzak die vol zat met de apparaatjes die ze hadden klaargemaakt. Khanay had de boodschap begrepen. ‘Dit is de mooiste dag van ons leven!’ had hij uitgeroepen, met een wilde blik in

zijn ogen. ‘Tot vanavond waren we waardeloze boeren. Morgen zullen we prinsen zijn en worden we voor eeuwig geëerd door onze familie.’

De gestolen uniformen voelden vreemd. Isa had nooit eerder nieuwe kleren gedragen. De stijve stof schuurde tussen zijn benen. De laarzen droegen ze niet; ze hadden aangevoeld als metalen hulzen om hun voeten. Maar ze hoorden dat de ANA zelf de laarzen ook vaak niet droeg en de voorkeur gaf aan sandalen of blote voeten. Vier uur eerder hadden ze voor een videocamera gestaan, terwijl de Leider in het Engels de wereld toesprak: ‘Dit is mijn boodschap aan de ongelovige kruisvaarders... We zullen jullie en jullie wapens verbranden...’

Ayna was de enige die het verstond. Hij was de geleerde. Hij kon lezen en rekenen. Ze hadden allemaal bewondering voor zijn vermogen dingen te onthouden: de naam van iedere dorpling tot acht generaties terug en zijn ongeëvenaarde kennis van de Koran. Hij had zelfs wat Engels geleerd. Hij wist de namen van alle vliegtuigen van de indringers: Osprey, half-vliegtuig, half-helikopter; Chinook, met twee rotoren; Apache; en de AV-8 Harrier ‘jump jets’, de straaljager waarvan werd gezegd dat die zelfs achteruit konden vliegen. Er zat zoveel in zijn hoofd en er was nog zoveel meer dat hij kon weten. Isa dacht dat hij misschien daarom wel huilde: hij wist niet of hij deze aardse kennis kon meenemen naar de hemel.

Ze kwamen langs de eerste papaverstengels, maar bleven zich plat op de grond drukken. Voordat ze de kamer verlieten, hadden ze nog een laatste keer naar de kaart gekeken, naar de route over de uitgestrekte basis naar hun bestemming: de hangars. Waren het meters of mijlen? Ze hadden geen idee van de schaal. Vandaag pas had de Leider hen ingewijd in zijn geheim: ‘Maak je geen zorgen, broeders, vrienden zullen wachten. Jullie zullen worden vervoerd.’

‘Een wonder?’ had Isa gevraagd.

Lachend had de Leider geantwoord: ‘Op een bepaalde manier wel.’

Ze stonden op en keken voor het eerst naar de basis. Van de ene horizon tot de andere leek het hek op de grens naar een ander land. Daarboven in de sterrenloze hemel vlogen dreunend een paar vliegtuigen voorbij, hun zwarte omtrek was bijna onzichtbaar in het donker, op de twee ronde vlammen na. Ze vlogen zo laag dat de aarde onder hun voeten trilde. In de korte oranje gloed van hun motoren zag Isa de tranen op Ayna’s gezicht glinsteren. Hij stak zijn hand uit en kneep even in Ayna’s arm, maar toen zei de Leider: ‘Hier wachten we op het teken.’

4

Ze hadden de open vlakte bereikt en liepen snel in het donker, hun rugzak vol wapens en munitie stuiterde zwaar op hun rug. Ze renden met hun hoofd gebogen naar de hoge muren; enorme gaasnetten van Hesco, gevuld met zand en bovenop afgezet met prikkeldraad. De Leider liep voorop en keek elke paar seconden om zich heen, alsof een van hen het lef zou hebben zich om te draaien. Isa keek naar Ayna en zag dat zijn eerst nog betraande gezicht nu een harde, geconcentreerde blik had. Alsof hij eindelijk iets had gevonden waar hij zich op kon concentreren, misschien omdat hij wist dat er geen alternatieve lotsbestemming was, dat hij niets anders kon doen dan zich neerleggen bij wat hem te wachten stond.

Ze waren nu vlak bij de gigantische schijnwerpers die heen en weer zwaaiden over het terrein in de buurt van het hek. Het zweet op hun gezichten glansde in het licht. Op elke willekeurige andere dag zouden de bewakers in de torens hen hebben gezien en zouden luidsprekers hen hebben gesommeerd te blijven staan en zich te identificeren. Maar dit was geen willekeurige andere dag.

Een broeder zal onze komst voorbereiden, had de Leider hen verteld. *De hekken zullen opengaan, de bewakers zullen niet schieten*. Ze moesten wachten op het signaal dat ze dichterbij konden komen. Drie flitsen met vijf seconden ertussen en datzelfde één minuut later. Ze hadden allemaal opdracht te kijken, zodat niemand het zou missen. Na de derde keer moesten ze naar het hek lopen, als een detachement echte ANA-soldaten dat terugkwam van een patrouille over de grenstrook langs het hek. Het maakte niet uit dat ze te voet waren en dat het nacht was. De ANA stond er bij andere nationaliteiten om bekend dat ze vreemde dingen deden.

Achter het prikkeldraad verspreidden de lampen van het vliegveld een spookachtig licht. Zelfs 's nachts leek het licht te trillen, doordat de hitte van de dag nog steeds toenam. Eronder zagen ze de scherpe om-

trekken van de Osprey's, de Cobra-gevechtshelikopters en de Harrier-
'jump jets', beladen met raketten en bommen. Deze machines – onbe-
reikbaar, dat dacht de vijand tenminste – waren hun doelwitten.

Ayna zag het als eerste. Drie flitsen, een paar meter links van het hek.
Hij trok aan Isa's tuniek en Isa kneep in de onderarm van de Leider.

Wie is hij, die man aan de andere kant? had Ayna gevraagd. *Hoe kan
hij onze broeder zijn als hij bij de vijand zit?*

Wij hebben veel broeders, overal, zei de Leider. *Ze wachten op het mo-
ment dat ze in actie moeten komen. Ze zijn niet alleen moedig, maar ook
heel geduldig. Daarom zullen wij winnen en zal de eer aan ons zijn.*

Nu liepen ze weer door, in tweetallen, zoals hen was opgedragen, als
vermoeide soldaten na een lange dag. Maar ze waren niet moe, nie-
mand van hen. Hun hart klopte snel. Ze wisten allemaal dat dit hun
laatste mars was en dat het einde snel zou komen en spectaculair zou
zijn.

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.